

и въ другия случай, той не е взелъ участие въ това, за което се обвинява. К. Поповъ е учителствувалъ въ Димотика до послѣдно врѣме, когато е билъ прѣдаденъ на българскитѣ власти. Тукъ трѣбва да забѣлѣжите, г-да сѣдии, че К. Поповъ тогава се оженилъ въ Одринъ и отъ тамъ съ семейството си отива да учителствува въ Димотика. Друго доказателство отъ страна на обвинителната власть, че К. Поповъ е пристѣпилъ къмъ изпълнението на този заговоръ, не се прѣдстави. Сега на менъ прѣдлѣжи прѣдъ васъ да прѣдстави доказателства, доводи, съ които да усанова, че въ дѣйствителностъ Поповъ се е отказалъ отъ заговора, устроенъ въ Одесса, и се е прѣдалъ на мирно занятие. Доказателства, г-да сѣдии, нагледни не съществуватъ. Извѣстно ви е, че въ денѣтъ на самото засѣданіе, по прѣдложението на поч. сѣдъ, азъ се наехъ да защищавамъ К. Попова, слѣдователно не съмъ ималъ възможностъ въ срока прѣдвиденъ въ чл. 1007 да се снабдя и прѣдстави всичкитѣ доказателства, които съмъ мислилъ за нужни, да прѣдстави на сѣда, за да установа: че К. Поповъ се е отказалъ отъ заговора; че е заминалъ отъ София за Пловдивъ, слѣдъ Миларова, съ цѣлъ да се откаже отъ този заговоръ, но да не знае това Миларовъ, защото спорѣдъ думата, която си дали тѣ въ гр. Одесса, всѣки единъ отъ заговорителитѣ, ако би се отказалъ, ще се накаже по американски, както се разясни отъ Миларова, и смятамъ за излишно да го повтарямъ. Съществуватъ ли при дѣлото, г-да сѣдии, доказателства, които по прѣдположение, или както ги нарича г-нъ прокуроръ *улики, презумици*, отъ които да се установява, че дѣйствително К. Поповъ и Св. Миларовъ, като отишли на Пловдивската станция, щѣли сж да извършатъ убійството, но не е можало това да стане по независящи отъ тѣхъ причини. Че не е ималъ такова намѣрение К. Поповъ, доказателство е това, че въ това врѣме на станцията не е станало рѣшително никакво произшествие и нито отъ страна на полицията, нито отъ страна на другитѣ власти, не е забѣлѣжено какво годѣ движение, което става при подобни покушения; такова нѣщо нѣма, а щомъ нѣма то само по себе се заключава, че Св. Миларовъ и К. Поповъ не сж желаяли да изпълнятъ това свое намѣрение, да лишатъ отъ живота Н. Ц. Височество, при всячко, че отъ тѣхното самопризнание се установи, че К. Поповъ е приѣхтствувалъ на гарата до самото пристиганіе на Княза, безъ да направи нѣщо.